

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. V. D.**, zastoupený Mgr. Danou Štumpovou, advokátkou se sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2021, č. j. 58 Ad 7/2021 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 2. 2021, č. j. X (dále jen „*rozhodnutí o námitkách*“), zamítla námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2020, č. j. X (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovu žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve spojení se Smlouvou mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „*smlouva mezi ČR a Ruskem*“).

[2] Proti rozhodnutí o námitkách podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 19. 10. 2021, č. j. 58 Ad 7/2021 – 55, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Podle krajského soudu bylo v projednávané věci podstatné, že je žalobce státním příslušníkem Ruské federace. Dle čl. 30 odst. 3 smlouvy mezi ČR a Ruskem zohlední doby pojištění získané do 31. 12. 2008 ta smluvní strana, na jejímž území měl žalobce k tomuto datu bydliště. Dle čl. 13 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení ze dne 8. prosince 2011, č. 58/2014 Sb. m. s. (dále jen „*ujednání*“) se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti.

[4] Krajský soud shodně jako žalovaný konstatoval, že žalobce nedoložil doklad o odhlášení z evidence na území smluvní strany jeho státní příslušnosti (Ruské federace). Za takový doklad nelze považovat potvrzení vystavené dne 25. 2. 2020 Konzulárním oddělením Velvyslanectví Ruské federace v České republice (dále jen „*potvrzení z února 2020*“). Z jeho obsahu se podává, že žalobce byl přihlášen k pobytu v Ruské federaci od 3. 3. 1993 do 6. 11. 1998 na adrese R., M., L., dům č. X, byt č. X. Potvrzení tedy pouze uvádí místo, kde byl žalobce v určité době hlášen k pobytu. Neobsahuje však žádnou zmínku ani potvrzení o tom, že by po 6. 11. 1998 byl odhlášen z evidence na území Ruské federace, ani o tom, že by se mělo jednat o poslední trvalý pobyt v Rusku, či že k datu 6. 11. 1998 žalobcův trvalý pobyt v Rusku skončil. K tvrzení žalobce o tom, že mu žalovaná umožnila doložit odhlášení z evidence v Ruské federaci čestným prohlášením, krajský soud konstatoval, že žalobce takové čestné prohlášení nedoložil.

[5] Přesná forma dokladu o odhlášení z evidence na území dané smluvní strany není stanovena. Dle krajského soudu by však mělo jít o takový doklad, z něhož je patrné, že pojištěnec-ruský občan k 31. 12. 2008 již nebyl v Rusku veden jako osoba s trvalým pobytem, resp. byl k tomuto či před tímto datem odhlášen z evidence osob s trvalým pobytem v Rusku. Z vyjádření žalované ze dne 7. 12. 2020 krajský soud současně dovodil, že je možné doklad potvrzující odhlášení z evidence v Ruské federaci běžně získat.

[6] Žalobce dále tvrdil, že žalovaná nedostatečně a nesprávně komunikovala s ruským nositelem pojištění, neboť část doby pojištění měla zřejmě potvrdit regionální pobočka pro Kaliningradskou oblast. K tomu krajský soud uvedl, že dle čl. 10 odst. 1 ujednání zasílá instituce jedné smluvní strany styčnému místu druhé smluvní strany příslušné formuláře s cílem projednání žádosti o důchod. Žalovaná dle čl. 10 odst. 1 ujednání zasílá potřebné formuláře Penzijnímu fondu Ruské federace, který je přeposílá svému územnímu orgánu podle posledního místa pobytu žadatele na území Ruské federace. Podle krajského soudu je zjevné, že distribuce formulářů mezi ruskými územními orgány je čistě vnitrostátní záležitostí ruské smluvní strany, o které je oprávněn rozhodovat Penzijní fond Ruské federace.

pokračování

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel předně trvá na tom, že z potvrzení z února 2020 a doplňující e-mailové komunikace vyplývá, že ke dni 31. 12. 2008 neměl trvalé bydliště na území Ruské federace. Z těchto dokumentů je zřejmé, že v potvrzení uvedený pobyt byl posledním trvalým pobytem stěžovatele v Ruské federaci. Stěžovatel považuje postup žalované a krajského soudu za příliš formalistický. Dodává, že žalovaná původně navrhovala, aby stěžovatel odhlášení z evidence doložil čestným prohlášením. Stěžovatel tak vycházel z toho, že pokud by bylo dostačující čestné prohlášení, je dostatečné i potvrzení z února 2020 a navazující e-mailová komunikace.

[9] Podle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s námitkou nesprávně zjištěné celkové doby pojištění. Krajský soud dále zatížil řízení vadou, neboť stěžovatele nepoučil podle § 118a odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) o tom, že stěžovatel nenavrhl dostatečné důkazy k prokázání jeho tvrzení, že ke dni 31. 12. 2008 neměl evidované bydliště v Ruské federaci. Rozsudek krajského soudu tak byl pro stěžovatele překvapivý.

[10] Stěžovatel dále trvá na tom, že žalovaná nesprávně komunikovala s ruskými institucemi. Dle stěžovatele jsou *„české správní orgány jediným orgánem určeným Smlouvou (Smlouva mezi ČR a Ruskou Federací, uveřejněná pod č. 57/2014 Sb. m. s.), které mají možnost věc projednat a vyžadovat příslušné informace od ruského nositele pojištění, a to podle posledního bydliště žalobce.“* Žalovaná komunikovala s místně nepřislušným orgánem, tudíž dostatečně nezjistila skutkový stav, a krajský soud měl proto žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k novému projednání.

[11] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatel nepředložil doklad potvrzující odhlášení z trvalého pobytu na území Ruské federace, a tento doklad nebyl získán ani šetřením žalované v průběhu správního řízení. Nedošlo tak k vyvrácení právní domněnky zakotvené v čl. 13 odst. 1 ujednání, což má za následek hodnocení všech stěžovatelem získaných dob pojištění do 31. 12. 2008 jako tzv. ruských, bez ohledu na to, na území které smluvní strany byly reálně získány. Potvrzení Ruské federace o odhlášení jejího státního příslušníka z trvalého pobytu na jejím území je standardně vyžadovaný i poskytovaný dokument, jehož přesná podoba není stanovena, avšak z něhož musí být jednoznačně patrné, že žadatel (ruský občan) byl nejpozději k 31. 12. 2008 odhlášen z evidence osob s trvalým pobytem na území Ruské federace. Předložení tohoto dokladu je v obdobných věcech běžné. Dále žalovaná uvádí, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by zaslání žádosti místně nepřislušnému územnímu orgánu Penzijního fondu Ruské federace mělo vliv na obsah nebo validitu informací obdržených od ruského nositele pojištění. Stále se jedná o tentýž orgán, u něhož ujednání předpokládá součinnost mezi „ústředím“ v Moskvě a jednotlivými územními orgány.

[12] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná

(nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti přdestřel otázku, jaký dokument lze považovat za doklad potvrzující odhlášení z evidence na území Ruské federace ve smyslu čl. 13 odst. 1 ujednání. Touto otázkou se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nezabývala. Aby ji mohl posoudit, respektive aby mohl posoudit zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, přijal Nejvyšší správní soud kasační stížnost k věcnému projednání.

[14] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou týkající se celkové doby pojištění. Tím stěžovatel *de facto* namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, a dovolává se tedy kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení této námitky, neboť případnou nepřezkoumatelností rozsudku je povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Krajský soud uvedl, že neshledal důvodnou námitku týkající se (ne)doložení odhlášení stěžovatele z evidence osob s trvalým pobytem v Rusku ke dni 31. 12. 2008. Proto konstatoval, že další žalobní argumentace, týkající se nezohlednění určitých dílčích dob pojištění získaných před 31. 12. 2008, není relevantní (odstavec 49 napadeného rozsudku). České správní orgány nejsou dle krajského soudu oprávněny tyto doby pojištění vzít v úvahu, ani nemohou zjišťovat důvody, pro které nebyly v potvrzení ruského nositele pojištění zahrnuty některé žalobcem zmíněné dílčí doby pojištění. Přesto se žalobní argumentací zabýval a uvedl, proč by ani v případě, ve kterém by žalovaná byla povinna zohlednit doby pojištění získané před 31. 12. 2008 (ačkoli tomu tak v nyní posuzované věci nebylo), nebylo možné zohlednit doby pojištění získané na území dnešní Ukrajiny a Lotyšska, které byly v rozhodné době součástí Sovětského svazu (odstavec 50 napadeného rozsudku). Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tak není důvodná.

pokračování

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdí, že jej krajský soud nepoučil podle § 118a odst. 3 o. s. ř., ač tak učinit měl. Tímto tvrzením stěžovatel fakticky namítá existenci jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Takovou vadou řízení je Nejvyšší správní soud rovněž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele.

[19] Krajský soud však nebyl povinen stěžovatele poučit podle § 118a o. s. ř. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 140/2015 – 41, „[k]rajský soud nebyl povinen stěžovateli před rozhodnutím ve věci poskytovat poučení, že jeho tvrzení dosud prokázána nebyla a vyzývat jej k doplnění důkazních návrhů. V této souvislosti v úvahu přicházející § 118a o. s. ř., týkající se poučovací povinnosti soudu, nelze v řízení před správními soudy aplikovat, neboť účastníci tohoto řízení i soudy samotné jsou oproti civilnímu řízení při jednání v odlišné situaci. Účastníkům řízení jsou v okamžiku, kdy je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu přípustná, známy právní názory správních orgánů. Po podání žaloby jsou pak před jejím projednáním účastníkům k dispozici závěry správních orgánů podložené správním spisem, názory účastníků správního řízení a názor žalobce. Vzhledem k uvedené rozdílné pozici při jednání, dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení, již tedy není nutné jednání před správními soudy formalisticky procesně svazovat tak, jak činí § 118a o. s. ř.“ Krajský soud tak svým postupem nezatížil řízení vadou.

[20] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, dle níž krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda ze stěžovatelem doložených dokumentů vyplývá, že byl k 31. 12. 2008 odhlášen z evidence na území Ruské federace [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[22] Dle čl. 30 odst. 3 smlouvy mezi ČR a Ruskem *pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlédne také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejíchž právních předpisů byly skutečně získány.*

[23] Dle čl. 13 odst. 1 ujednání pro účely provádění Smlouvy se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Při tom legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran se posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany.

[24] Dle čl. 13 odst. 2 ujednání se *ustanovení odstavce 1 tohoto článku použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. prosince 2008 pro účely provádění článku 30 odstavce 3 Smlouvy.*

[25] Stěžovatel ve správním řízení jako doklad o odhlášení z evidence na území Ruské federace předložil potvrzení z února 2020 (č. 1. 7 správního spisu). Po sdělení žalované, že toto potvrzení není postačující, zaslal stěžovatel dne 13. 5. 2020 žalované e-mailovou odpověď Konzulárního oddělení Velvyslanectví Ruské federace v ČR (č. 1. 10 správního spisu; dále jen „e-mail z dubna 2020“), dle níž je potvrzení z února 2020 „*potvrzením ve věci Vaší registrace na území Ruské federace v místě Vašeho posledního místa bydliště na území RF.*“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelem předložené dokumenty nepotvrzují, že byl stěžovatel nejpozději k 31. 12. 2008 odhlášen z evidence na území Ruské federace dle čl. 13 odst. 1 ujednání. Z těchto dokumentů pouze vyplývá, na jakém konkrétním místě (adrese) byl stěžovatel přihlášen k trvalému pobytu v době od 3. 3. 1993 do 6. 11. 1998.

[26] Požadavek žalované na předložení řádného a hodnověrného dokladu o odhlášení z evidence na území Ruské federace nelze hodnotit jako přepjatý formalismus. V nyní posuzované věci se nejedná o situaci, v níž by z dokumentů předložených stěžovatelem byla relevantní skutečnost zřejmá a žalovaná by ji nezohlednila jen proto, že by tato informace byla například uvedena na jiném formuláři, než je obvyklé, či jinými slovy (avšak s totožným významem), než uvádí zákon nebo mezinárodní smlouva. V nyní projednávané věci není z obsahu stěžovatelem předložených dokumentů požadovaná informace – odhlášení stěžovatele z evidence na území Ruské federace ke dni 31. 12. 2008 – vůbec patrná. Žalovaná tak oprávněně požadovala doložení jiného dokumentu, v němž bude informace o odhlášení z evidence výslovně uvedena, případně ji z něj bude možné nepochybně dovodit. Informaci o odhlášení z evidence na území Ruské federace neobsahuje ani e-mail z dubna 2020, v němž se jen uvádí, že potvrzení z února 2020 je potvrzením ve věci registrace stěžovatele na území Ruské federace v místě jeho posledního místa bydliště na území Ruské federace. Nadto, jeho důkazní hodnota je pochybná. Nejedná se o oficiální dokument vydaný Konzulárním oddělením Velvyslanectví Ruské federace v ČR (či jiným příslušným orgánem Ruské federace), ale o prostý e-mail, který neobsahuje ani podpis či jinou identifikaci konkrétní odpovědné (fyzické) osoby, která e-mail ve skutečnosti odeslala.

[27] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s tvrzením, že k doložení odhlášení z evidence na území Ruské federace stačovalo jen čestné prohlášení stěžovatele, a tudíž musí být dostačující i potvrzení z února 2020 a e-mail z dubna 2020. Žalovaná stěžovatele v dopise ze dne 12. 11. 2019 vyzvala k doložení dokladu o povolení k trvalému pobytu v ČR a potvrzení konzulátu Ruské federace (popř. předložení údaje uvedeného v pase), zda byl ke dni 31. 12. 2008 odhlášen z evidence v Ruské federaci. Dále uvedla, že **pokud by stěžovatel dosud nebyl odhlášen z trvalé evidence v Ruské federaci**, postačí čestné prohlášení (č. 1. 2 správního spisu). Z uvedeného je patrné, že čestným prohlášením mohl stěžovatel doložit jen to, že dosud nebyl odhlášen z evidence na území Ruské federace. Naopak odhlášení z této evidence byl stěžovatel povinen doložit potvrzením vydaným příslušným orgánem Ruské federace, což, jak uvedeno výše, neučinil.

pokračování

[28] Krajský soud tedy otázku doložení odhlášení z evidence na území Ruské federace podle čl. 13 odst. 1 ujednání posoudil správně, a tato kasační námitka není důvodná.

[29] Dále stěžovatel namítá, že žalovaná měla neúplné informace o době pojištění stěžovatele, jelikož tyto informace poskytl nepřislušný orgán Ruské federace, a krajský soud měl pro tuto vadu rozhodnutí žalované zrušit [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Tvrzení stěžovatele, dle něhož má žalovaná podle smlouvy mezi ČR a Ruskem informace vyžadovat po ruském nositeli pojištění podle posledního bydliště stěžovatele, není správné. Dle čl. 10 odst. 1 ujednání žalovaná potřebné formuláře zasílá Penzijnímu fondu Ruské federace, který je následně přepośle svému územnímu orgánu dle posledního místa pobytu žadatele o důchod. Není tak povinností žalované zjišťovat poslední místo pobytu žadatele o důchod a komunikovat přímo s místně příslušným územním orgánem. Jak správně uvedl krajský soud, komunikace mezi územními orgány Penzijního fondu Ruské federace je vnitrostátní záležitostí Ruské federace, do níž žalovaná není oprávněna zasahovat.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje rovněž se závěrem krajského soudu, dle něhož žalovaná není povinna ani oprávněna přezkoumávat, z jakého důvodu některé doby zaměstnání ruská strana nezohlednila jako doby pojištění. Pro úplnost soud dodává, že potvrzení poskytnuté ruskou stranou obsahovalo informace o celkové době pojištění, včetně informací, proč některé doby zaměstnání nelze jako doby pojištění zohlednit. Z potvrzení je rovněž patrné, že územní orgán Penzijního fondu Ruské federace vydávající toto potvrzení měl informace nejen o zaměstnáních stěžovatele v oblasti Penza, ale o zaměstnáních na celém území Ruské federace, resp. Sovětského svazu. Vzhledem k výše uvedenému není ani tato kasační námitka důvodná.

[31] Zbývající část argumentace stěžovatele je pouhým zopakováním žalobních námitek, aniž by stěžovatel polemizoval s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[32] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované není možné náhradu nákladů řízení

přiznat s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. května 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu